

Publicerad 2019-10-15 15:48 av Nanna X

För att få Reda på hur gänget hamnade i sandhögen, läs TrollTörnTrappans Rafflande avsnitt R här:
<https://www.poeter.se/Las+Text?textId=2255556>

StudieCylindern (stafett: S)

Sand! Så sant som jag heter September är det någon slags stor sandgrop som vi stackars splittrade kursdeltagare har landat i efter färden genom den märkliga timglastratten! Nu längtar jag mer än någonsin bort härifrån, men eftersom det är fullständigt mörkt runt omkring mig lägger jag för tillfället ner planerna på att försöka hitta någon väg ut. Först borde jag väl rimligen försöka lista ut var jag är.

Sakta vänjer jag mig vid läget. Jag funderar en smula på om och i så fall hur trattresan kan ha påverkat rumtiden, men mest av allt bekymrar jag mig över att den fina sanden tränger in i alla kroppsöppningar. Ögonen svider, näsan kliar och öronen är igentäppta. Värre än på stranden i Smygehuk i min barndom. Vilken tur att det är mörkt. Jag vill inte att Vittorio ska se mig så här igenmurad.

Sydsånska stenen och det lilla benet, min souvenir från graven, ligger kvar i respektive ficka. Försiktigt sträcker jag ut min högra hand för att utforska min närmiljö. Då nuddar jag vid något som skulle kunna vara en gammal trädgren, avbarkad och slipad av sanden. Jag kan inte urskilja de andra kursdeltagarna i mörkret, men jag kan höra dem.

Den som betror sig i Guds hand

han bygger ej på lösan sand...

nynnar gamla Agnes, som verkar sitta nära mig i sandgropen. Tanten tycks ha övergivit latinet till förmån för svensk psalmdiktning. Hoppas bara hon inte har brutit lårbenshalsen i denna underjord på ljusårs avstånd från ambulanser, förmodligen med noll mobiltäckning.

Suck och stön. Någonstans bakom mig hörs ett tungt klagande ljud. Jag känner igen snidaren Claes-Thomas röst. Kanske har han slagit sin träskalle i den räddningsplanka han envisades med att släpa med sig genom tratten? Veronique försöker trösta:

- Seau ja älskling, ce n' est pas difficile, seulement un petit peu de la sangue. Pyttelite blod, mon cheri. Jag torka med virque duque.

Sorgligt, att falla på sin egen räddningsplanka, hinner jag tänka innan mina tankar avbryts av en annan dialog lite längre bort i rummet. De tre agenterna diskuterar hattnummer och byte av huvudbonader. Ypsilon lovar på sitt allra heligaste att aldrig mer bära dubbla hattar. Zebra byter till mössa för säkerhets skull. Xantippa morrar. Jag ler lite vid minnet av vad Vittorio viskade till mig: att agenten med det blonda hårsvalet är uppkallad efter Sokrates hustru, en legendariskt grälsjuk och argsint kvinna.

Sedan spetsar jag mina sandiga öron för att försöka urskilja Adrians lugna röst, Zannas glada skratt eller Vittorios ljuva stämma, men förgäves. I stället hör jag välbekanta steg mot sten. Jag känner igen Magister Zetterströms fjädrande moonboots. Nu kan jag också skönja glimtar från hans ficklampa.

Skenet från ficklampan avslöjar det smutsiga svarta plastskynke som skiljer oss från världen och som nu dras åt sidan av magisterns rymdhandske. Arthur riktar lampan mot oss. Käglan landar på trädgrenen, som inte är någon trädgren - utan ett skelett. Oh my God! Vi är tillbaka i graven!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten